

„Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.“

(Hebr. 13:8)

Kiertokirje

Joulukuu 2008

Todella sydämellisesti tervehdin kaikkia veljiä ja sisaria kaikissa kansoissa ja kansakunnissa rakkaan Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen pyhässä ja kalliissa nimessä sanalla Ef. 1:4-14:sta:

„Niinkuin hän ennen maailman perustamista oli hänessä valinnut meidät olemaan pyhät ja nuhteettomat kasvojensa edessä , ... hänen oman tahtonsa mielisuusion mukaan ... siinä rakastetussa, jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsä rikkouden mukaan...Hänessä me myös olemme saaneet perintöosan, ollen siihen edeltämäärätyt hänen aivoituksensa mukaan, hänen, joka vaikuttaa kaikki oman tahtonsa päättämän mukaan”.

Se, minkä Paavali on tässä tuonut esille, koskettaa jumalallisen pelastushistorian ydintä. Jo iät ja ajat sitten ovat kaikki Jumalan pojat ja tyttäret määrättyt katselemaan Jumalan kirkkautta.

Tässä kirjoituksessa haluaisin asettaa painotuksen sille, että Jeesuksen Kristuksen seurakunta kutsutaan ulos kaikista kansakunnista. Aabrahamista alkaa sisäänjohtaminen pelastushistoriaan, joka asetettiin lupauksen perustalle. Lainaamme jokaista aihetta varten useita Raamatunkohtia, kuten aina, jotta kaikki asetetaan paikalleen ja perustellaan raamatullisesti. Viittauksella valitsemiseen sanoi Herra Jumala jo silloin:

„Ja minä siunaan niitä, jotka sinua siunaavat, ja kiroan ne, jotka sinua kiroavat, ja sinussa tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä.“ (1Mooses12:3).

„Ja minä teen liittoni meidän välillemme, minun ja sinun, ja lisäksi sinut ylen runsaasti. Ja Abram lankesi kasvoilleen, Jumala puhui hänelle sanoen: ”Katso, tämä on minun liittoni sinun kanssasi: sinusta tulee kansojen paljouden isä.” (1Mooses 17:2-4).

„Ja Herra sanoi: ‘Salaisinko minä Aabrahamilta, mitä olen tekemä? Onhan Aabrahamista tuleva suuri ja väkevä kansa, ja kaikki kansakunnat maan päällä tulevat hänessä siunatuiksi. Sillä minä olen valinnut hänet, että hän käskisi lapsiansa ja perhettänsä, joka jää hänen jälkeensä, noudattamaan Herran tietä ja tekemään sitä, mikä vanhurskaus ja oikeus on, jotta Herra antaisi Aabrahamille tapahtua, mitä hän on luvannut. (1Mooses 18:17-19). Jokaisessa näistä jakeista on profetia jo suunnattu Kristukseen, Aabrahamin siemenen (Matt. 1:1; Gal. 3:16), ja kaikkiin, jotka Kristukselle kuuluvat (Gal. 3:29).

Helluntaipäivänä oli todellakin tullut yhteen ihmisiä seitsemästätoista eri kansakunnasta kuulemaan ensimmäistä saarnaa (Ap.t.2:1-12). Toisessa saarnassaan Pietari sanoi: *„Te olette profeettain ja sen liiton lapsia, jonka Jumala teki meidän isiemme kanssa sanoen Aabrahamille: ‘Ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki maan sukukunnat.’ (Ap.t. 3:25).*

Apostoli Paavali vahvistaa sen: *„Sentähden se on uskosta, että se olisi armosta; että lupaus pysyisi lujana kaikelle siemenelle, ei ainoastaan sille, joka pitäytyy lakiin, vaan myös sille, jolla on Aabrahamin usko, hänen, joka on meidän kaikkien isä - niin kuin kirjoitettu on: ‘Monen kansan isäksi minä olen sinut asettanut’ - sen Jumalan edessä, johon hän uskoi ja joka kuolleet eläviksi tekee ja kutsuu olemattomat, ikään kuin ne olisivat” (Room. 4:16-17).*

Myös Gal. 3:8:ssa Paavali käsittelee tätä tärkeää aihetta: *„Ja koska Raamattu edeltäpäin näki, että Jumala vanhurskauttaa pakanat uskosta, julisti se Aabrahamille edeltäpäin tämän hyvän sanoman: ‘Sinussa kaikki kansat tulevat siunatuiksi.’*

Ennen kuin Jumala valitsi Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kautta Israelin kaksitoista heimoa luonnolliseksi liitonkansaksi, jolle Hän oli luvannut ja antanut luonnollisen maan, me löydämme jo lupaukset kaikista kansoista uloskutsuttua seurakuntaa varten, joka on määrätty olemaan uudessa Jerusalemissa. Israelia varten on Jumala valinnut maallisen Jerusalemin ja Siionin vuoren (Jes 24:23). Molemmat ovat jumalallista ennaltamääräämistä, joka on ainaisesti muuttumaton.

„Sillä ne, jotka hän on edeltätuntenut, hän on myös edeltämäärännyt Poikansa kuvan kaltaisiksi, että hän olisi esikoinen monien veljien joukossa; mutta jotka hän on edeltämäärännyt, ne hän on myös kutsunut; ja jotka hän on kutsunut, ne hän on myös vanhurskauttanut; mutta ne jotka hän on vanhurskauttanut, ne hän on myös kirkastanut.”

(Room. 8:29-30).

Apostoli Jaakob on ensimmäisenä esitellyt Jumalan pelastussuunnitelman seurakunnalle näin:

„Simeon on kertonut, kuinka Jumala ensi kerran katsoi pakanain puoleen ottaakseen heistä kansan omalle nimellensä, ja sitten silmäyksellä Israeliin: "Ja tämän kanssa pitävät yhtä profeettain sanat, sillä näin on kirjoitettu: 'Sen jälkeen minä palajan ja pystytän jälleen Daavidin sortuneen majan; minä korjaan sen repeämät ja nostan sen jälleen pystyyn.'“ (Ap.t. 15:14-17).

Vielä kerran Paavali sanoi tähän aiheeseen: *„Sillä minä en tahdo, veljet - ettette olisi oman viisautenne varassa - pitää teitä tietämättöminä tästä salaisuudesta, että Israelia on osaksi kohdannut paatumus - hamaan siihen asti, kunnes pakanain täysi luku on sisälle tullut, ja niin kaikki Israel on pelastuva, niin kuin kirjoitettu on: 'Siionista on tuleva pelastaja, hän poistaa jumalattoman menon Jaakobista. Ja tämä on oleva minun liittoni heidän kanssaan, kun minä otan pois heidän syntinsä.'“ (Room.11:25-27).*

Israelin maata Jumala kuvaa omaisuudekseen (Joel 4:2), Israelin kansaa omaksi kansakseen, esikoispojaksi poikaseen (2Mooses 4:22-23). 19. vuosisadasta lähtien ovat juutalaiset palanneet alkuperäiseen kotimaahansa, niin kuin Jumala on luvannut: *„Sillä Herra armahtaa Jaakobia ja valitsee vielä Israelin ja sijoittaa heidät heidän omaan maahansa; ... “ (Jes. 14:1).*

„...vaan: 'Niin totta kuin Herra elää, joka johdatti ja toi Israelin heimon jälkeläiset pohjoisesta maasta ja kaikista muista maista, joihin minä olin heidät karkoittanut'. Ja niin he saavat asua omassa maassansa.’“ (Jer. 23:8).

Seuraavat ajanjaksot Israelin lähimenneisyydessä ovat merkityksellisiä:

1. 1917 - 1922 Balfourin julistuksessa 2. marraskuulta 1917 varmistetaan juutalaisille kotipaikka Palestiinassa
2. 1922 - 1948 Brittiläinen hallitus hallitsee Palestiinan osaa, jota vielä silloin kutsuttiin Transjordaniksi
3. 1948 - 1967 14. toukokuuta 1948 julistaa Daavid Ben Gurion Israelin valtion perustamisen, 15. toukokuuta päättyi brittiläinen mandaatti.
4. 1967 - tämä päivä 6-päiväisen sodan jälkeen kesäkuussa 1967 jaetaan alue uudelleen. Mitä Israelista jää jäljelle, jos yhä edelleen jaetaan?

Parhaillaan ovat meneillään neuvottelut Israelin tulevaisuudesta ja Jerusalemin asemesta kaikilla tasoilla. Periaatteet-sopimusta vastaten 30. joulukuulta 1993 , joka minulla on edessäni ja joka käsittää 15 artikkelia selvitysten kera, toukokuun lopulla 2008 yhdeksänpäiväinen delegaatio Israelista suoritti neuvotteluita samaten yhdeksänpäiväisen Vatikaanin edustuksen kanssa.

Rinnakkaisesti luonnollisen Jumalan kansan uloskutsun ja kokoamisen kanssa lupauksen luonnollisessa maassa tapahtuu kaikkien Jeesuksen Kristuksen seurakuntaan kuuluvien uloskutsuminen ja kokoaminen kaikista kansoista, kielistä ja kansakunnista lupauksen sanassa. Jumalalla on suunnitelma Israelin kanssa, ja Hänellä on suunnitelma seurakunnan kanssa. Nyt armonajan lopulla ovat he uskova jumalallisen sanoman, joita Jumala kuvaa 'Aabrahamin siemeneksi': *„että Aabrahamin siunaus tulisi Jeesuksessa Kristuksessa pakanain osaksi ja me niin*

uskon kautta saisimme luvatus Hengen “ (Gal. 3:14). Vain he kuulevat huudon: „Lähtekää pois heidän keskeltänsä ja erotkaa heistä“ (2Kor. 6:14-18). Seurakunnasta syntyy sitten Karitsan morsian - se on voittajajoukko, he ovat viisaita neitsyitä, jotka täytetään Pyhällä Hengellä, he tulevat Pyhän Hengen johtamiksi ja heidät sinetöidään heidän ruumiinsa lunastuksen päivään mennessä (Ef. 1:13).

Kahdestatoista Israelin heimosta Jumala on ensin kutsuva ne 144 000 ulos (Ilm. 7), jotka sitten kootaan Siionin vuorelle (Ilm 14), ennen kuin Hän paljastaa itsensä koko Israelille ja Jerusalemissa Siionin vuorella alkaa luvattu kuninkuus koko maan ylle (Ilm 11:15 mm.).

Raamatullinen lopunajansanoma Jumalan Sana pysyy iankaikkisesti

Tästä lähtien en haluaisi enää käyttää monien suosimaa 'lopunajansanoma'-käsitettä, vaan merkintätapaa 'raamatullinen lopunajansanoma' tuodakseni julki, että se on yksinomaan perustettu Jumalan Sanalle. Sitä ei voida kyllin usein korostaa: Vain jos Jumala on Sanassaan antanut lupauksen, silloin Hän valvoo sitä, täyttääkseen sen oikeaan aikaan. Siten täyttyivät Kristuksen ensimmäisen saapumisen yhteydessä yli 100 profetiaa; viimeisten 24 tunnin aikana aina ristiinnaulitsemiseen saakka oli tarkalleen 24, jotka kirjaimellisesti toteutuivat. Seitsemäntoista niistä veli Branham toi esiin saarnassaan 'Ajanmukaiset tapahtumat' 6. joulukuulta 1965.

Meidän pitäisi vakavasti miettiä seuraavaa: Koska kirjanoppineet ovat omavaltaisesti tulkinneet raamatullisen profetian ja sen kautta ovat johtaneet kansan todellisen merkityksen ja täyttymisen ohitse, eivät he kansakuntana tunnistanee Jumalan armollista etsikkoajan päivää (Luuk. 7:29; Luuk. 19:41-44). Omat tulkinnat ovat saatanan harhaanjohtoa, ja ne muodostivat silloin suurimman esteen Israelille ja nyt seurakunnalle Jumalan ja ihmisen välille tunnistaa raamatullisen profetian täyttymys.

Apostoli Paavali tiivisti sen, mitä silloin tapahtui: „Silloin minä annoin teille ennen kaikkea tiedoksi sen, minkä itse olin saanut: että Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden, kirjoitusten mukaan, ja että hänet haudattiin ja että hän nousi kuolleista kolmantena päivänä, kirjoitusten mukaan.“ (1.Kor 15:3-4).

Kaikki, mitä me uskomme ja opetamme, täytyy olla luvattu ja todistettu kirjoituksissa. Jokaisen täytyy asettautua Sanan tuomiolle, erityisesti palvelevien veljien. Ei riitä vedota veli Branhamiin ja hänen ilmauksiin, kuitenkin jättäen siinä yhteydessä Pyhät Kirjoitukset huomiotta, sillä on täysin mahdotonta erottaa lopunajansanoma Raamatusta. Joka sen kuitenkin tekee, on kirouksen alla, koska hän silloin julistaa toista evankeliumia (Gal. 1) ja toista Jeesusta vieraan hengen innoituksen alla (2.Kor. 11:1-4).

Kun ylösnoussut Herra paljasti itsensä opetuslapsilleen ja niille, jotka Hänen kanssaan olivat, painotti Hän sitä, mitä on kirjoitettu: „Silloin hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset. Ja hän sanoi heille:; Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista“ (Luuk. 24:45-46).

Tämä on yksi tärkeimmistä kohdista, jotka todistavat meille, että Herra on avannut vain niiden ymmärryksen kirjoituksille, jotka olivat valmiita kuulemaan, mitä Jumala on niissä sanonut. Se on yhä tänään samoin. Vain joka uskoo, mitä kirjoitukset sanovat ja opettavat, sille ylösnoussut Herra avaa myös ymmärryksen kaiken sen täyttymistä varten, mitä Hän on luvannut. Se koskee myös veli Branhamin palvelustehtävää, kuten se koski myös Johannes Kastajan palvelustehtävää. Kaikki tietävät, että Johannes Kastaja oli luvattu profeetta ja

edeltäjä, niin kuin Jes. 40:3:ssa ja Mal. 3:1:ssä on kirjoitettu. Sen on Herramme vahvistanut Matt. 11:7-15:sta. Evankelista Markus teki samoin luvussa 1:1-3. Me löydämme Johannes Kastajan palvelustehtävän heti Uuden Testamentin alussa raamatullisesti paikoilleen asetettuna.

Mitä kirjoitukset sanovat ennalta seurakunnan viimeistä ajanjaksoa varten, jossa me elämme? Mitä pitää tapahtuman nyt pelastuksen päivän lopulla (2.Kor. 6:2; Jes. 49:6-8), ennen kuin suuri ja pelättävä Herran päivä koittaa (2.Piet. 3:10 mm.)? Meidän täytyy nyt jatkuvasti pitää silmiemme edessä, että Jumala täyttää vain lupauksensa, ei meidän toiveitamme tai mielikuvia. Hän itse on Mal 4:5:ssä ilmoittanut lähettävänsä profeetta Elian ennen Herran päivän koittoa. Myös Herra Jeesus vahvistaa Matt. 17:11:ssa: „ *Jeesus vastasi ja sanoi: ‘Elias tosin tulee ja asettaa kaikki kohdalleen’*“ Sen saman löydämme Mark. 9:12:ssa: „*Niin hän sanoi heille: ‘Elias tosin tulee ensin ja asettaa kaikki kohdalleen...’*“ Siten Herra itse on viitannut erityiseen, vielä täyttymättömään profetiaan Mal. 4:5-6:sta, mutta on maininnut myös jo toteutuneen Johannes Kastajan palvelustehtävän (Matt. 17:12-13) vertaamisessa Elian tehtävään (Mark. 9:13). Se on yksinkertaisesti täydellistä!

Nyt on kyse raamatullisesta lopunajansanomasta, jonka kanssa veli Branham luvattuna profeettana lähetettiin, nimittäin että seurakunnassa kaikki asetetaan alkuperäiseen tilaan ja Jumalan lasten sydämet palautetaan alun isien uskoon ja oppiin (Ap.t. 3:17-21; Mal. 4:6).

Myös nyt Jumala täyttää lupaukset, joita Hän on tälle ajalle antanut, sillä onhan kirjoitettu: „*Sillä niin monta kuin Jumalan lupaus on, kaikki ne ovat hänessä ‘on’, kaikki ne ovat hänen kauttaan myös niiden ‘amen’, Jumalan kunniaksi meidän kauttamme*“ (2.Kor. 1:20).

Helluntaipäivänä Pietari toi esiin, että Pyhän Hengen vuodatus oli sen täytyminen, mitä Jumala oli luvannut profeetta Joelin kautta, ja jatkaa sitten: „*Sillä teille ja teidän lapsillenne tämä lupaus on annettu ja kaikille, jotka kaukana ovat, ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu.*“ (Ap.t. 2:39).

Jeesuksen Kristuksen luvattu takaisinpaluu (Joh. 14:1-3) on lähellä, kuitenkin ennen Yljän paluuta täytyy Morsiamen keskuudessa täytyä lupaukset, jotka Hän on Sanassaan antanut. Ikuisesti pysyy: lupauksen lapset (Room. 9:8, Gal. 4:28) uskovat lupauksen Sanan (Room 4:18-25) ja vastaanottavat lupauksen Hengen (Ef. 1:13). Hebr. 11:9 mukaisesti muutti Aabraham yhdessä Iisakin ja Jaakobin, saman lupauksen kanssaperillisten, kanssa muukalaisena luvattuun maahan. Joosuan aikana sitten osoitettiin kaikille heimoille heidän alueensa lupauksen maassa. Lupauksen täytyminen merkitsee sen toteutumista, mitä Jumala on sanonut. Se ei ole mikään teoria, vaan todellisuus.

Veli Branhamin väärinymmärrettyjä ilmaisia

„Sillä me emme julista itseämme, vaan Kristusta Jeesusta, että hän on Herra ja me teidän palvelijanne Jeesuksen tähden.“ (2.Kor. 4:5).

Apostolin lausuma on selkeä, emmekä mekään julista itseämme tai jotain profeettaa. Paljastetun Sanan valossa me julistamme Jeesusta Kristusta Herrana ja Lunastajana.

Kuten ‚kirjanoppineet‘ juutalaisuudessa, niin ovat myös pakanalliset kirkkoisät väärinymmärtäneet raamatunpaikkoja, väärinasetelleet ja antaneet niille omia tulkintojaan, niin ettei tämän päivän niinkutsutussa ‚kristillisyydessä‘ mikään enää pidä yhtä alkuseurakunnan alkuperäisen opin eikä käytännön kanssa. Sen minä olen jo perusteellisesti käsitellyt julkaisuissani.

Mutta erityisen traaginen on tosiasia, että niinkutsutun ‚lopunajansanomian‘ sisäpuolella on tapahtunut sama. Jumala on meidän ajassamme lähettänyt miehen, joka lähes 2000 vuoden jälkeen on julistanut koko kaikenkattavan Jumalan neuvopäätöksen. Samalla mittapuulla, jonka asetamme kaikille kirkoille ja vapaakirkoille, meidän täytyy antaa mitata itsemme sanoman sisäpuolella.

Jos samassa kaupungissa on useampia ryhmiä, jotka vetoavat Branhamiin ja hänen ilmauksiinsa, mutta ovat riitaisia keskenään ja kulkevat eri suuntiin, silloin täytyisi jokaiselle olla selvää, ettei jokin ole kohdallaan. Paavali on aina kirjoittanut vain yhdele paikallisseurakunnalle. Myös seitsemän lähetykskirjettä oli kulloinkin osoitettu ensisijaisesti yhdele paikallisseurakunnalle.

Pietari viittasi jo aikanaan siihen, että Pyhissä Kirjoituksissa ja Paavalin ilmauksissa on yhtä ja toista vaikeatajuista (2.Piet. 3), jota tietämättömät ja vakaantumattomat vääntävät kieron omaksi kadotukseksi (jae 16).

Sama koskee myös veli Branhamin julistusta. Hän on kuitenkin täysin selvästi painottanut, mitä Sanan kanssa ei saa tehdä ja sama pätee hänen saarnoihinsa: **Ei saa väärintulkita, väärinasettaa paikoilleen eikä saa ottaa pois asiayhteydestä.**

Ei siis riitä, että joku vetoaa vain lainauksiin. Se on vasta sitten oikeutettua, kun hän voi ottaa mukaan Pyhät Kirjoitukset ja asettaa ne niissä paikalleen, eikä nimittäin vain yhtä kohtaa, vaan kaikki kohdat, jotka käsittelevät samaa aihetta. Mikä sitten on, kun veljet eivät enää saarnaa Raamatusta, vaan lukevat ainoastaan enää ääneen veli Branhamin saarnoja ja antavat siihen kommenttinsa?

Myöskään, jos veli Branham ei aina ole muotoillut kaikkea kaikessa selvydessään eikä asettanut paikalleen, ei siitä huolimatta kukaan voi erehtyä, jos hän löytää suunnan Sanassa. Erityisesti mikä koskee Jeesuksen Kristuksen paluuta, niin monia teorioita on liikkeellä. Jos Raamattu puhuu 'Herran ilmestymisestä' (epifania) tai Hänen 'tulostaan' (parusia), on yksinkertaisesti tarpeellista, tarkistaa aina, missä asiayhteydessä tapahtuma on.

Jo ensimmäisessä sukupolvessa ovat todelliset uskovat odottaneet Herran takaisinpaluuta. Paavali kirjoittaa: „*Mutta itse rauhan Jumala pyhittäköön teidät kokonansa, ja säilyköön koko teidän henkenne ja sielunne ja ruumiinne nuhteettomana meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemukseen.*“ (1.Tess. 5:23).

Hän on myös kirjoittanut: „*Katso, minä sanon teille salaisuuden: emme kaikki kuolemaan nuku, mutta kaikki me muutumme...*“. Sitten seuraa jotain todella tärkeää, nimittäin, ettei ole kyse mistään prosessista, joka kestää viikkoja, kuukausia ja vuosia, vaan tapahtumasta, joka tapahtuu yhdessä hetkessä, kun Herra tulee takaisin: „*...yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasunan soidessa; sillä pasuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muutumme. Sillä tämän katoavaisen pitää pukeutuman katoamattomuuteen, ja tämän kuolevaisen pitää pukeutuman kuolemattomuuteen*“ (1.Kor 15:35-58). Amen!

Tähän kuuluvat Herramme sanat: „*Päivää ja hetkeä ei tiedä kukaan.*“ „*Sillä niin kuin salama leimahtaa Idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on oleva Ihmisen Pojan tulemus.*“ (Matt. 24:27). Amen!

Hän, joka väittää, että Jumalan Karitsa olisi jättänyt armoistuimen, ja Herra astuisi alas sinettien avaamisesta maaliskuusta 1963 lähtien, on joutunut hengellisesti eksyksiin. Karitsa otti kirjan sen kädestä, joka istuu valtaistuimella, avatakseen seitsemän sinettiä (Ilm. 5:7) - ei kuitenkaan, päättääkseen armonajan!

Kun veli Branham esimerkiksi saarnassa 'Ylöstempaaminen' käyttää Matt. 25; 1.Tess. 4; ja jopa Joh.11:ta, täytyy lukea tarkalleen Raamatusta, mihin Sanoma täytyy asettaa paikoilleen herätyshuutona kaikille nyt eläville, nimittäin Matt. 25:een, ja mihin käskyhuuto Hänen tulonsa yhteydessä kuuluu, nimittäin 1.Tess 4:ään ja 1Kor 15:35-58:aan. Näyttää siltä, kuin veli Branham olisi ensisijaisesti asettanut 'sanoman' käskyhuudolle 1.Tess 4:ssä, mutta sitten Jumalan Henki johti hänet Matt. 25:een, ja hän sanoi: „**Hän on ennaltamäärännyt, että nämä asiat ovat tuleva, sentähden Hänen täytyy lähettää ne. Ensimmäiseksi, kun Hän valmistautuu tulemaan alas taivaasta, kuuluu huuto. Mikä se on? Se on sanoma, tuomaan ihmiset yhteen. Ensiksi kuuluu sanoma: »On aika puhdistaa lamput. Nouskaa ja laittakaa lamppunne kuntoon.**“ (Matt. 25). Sitten kuitenkin veli Branham palaa takaisin 1.Tess 4:ään ja ottaa käskyhuudon silmäyksessä Kristuksessa poisnukkuneisiin rinnastukseksi Lasaruksen kuolleista herättämiseen, josta kerrotaan Joh. 11:38-44:ssä.

Matt. 25:ssä on kyse vain nyt elävistä; ei kuolleista, ei ylösnousemisesta, vaan

viisaista ja tyhmistä neitsyistä, jotka menevät kohtamaan Ylkää. Ja sentähden on kirjoitettu „huudosta yösydännä”: „*Katso, Ylkä tulee! Menkää häntä vastaan.*“ Tämä on hetken sanoma - viimeinen huuto, jonka kautta Morsian valmistetaan Yljän tuloa varten.

1. Tess. 4 jakeessa 13 on ensisijaisesti kyse Kristuksessa poisnukkuneista, jotka ovat ensin nouseva ylös. Ja sitten on Paavali suunnannut painokkaasti Herran Sanan meille tässä ajassa: „*...me, jotka olemme elossa, jotka jäämme tänne Herran tulemukseen, emme suinkaan ehdi ennen niitä, jotka ovat nukkuneet...* “. Miksei? Koska se tapahtuu samana päivänä samaan aikaan: silloin Herra tulee itse, ei joku sanoma. Hän tulee käskyhuudon kuuluessa, ja Kristuksessa poisnukkuneet ovat ensin nouseva ylös: „*Totisesti, totisesti minä sanon teille: aika tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat ne saavat elää.*“ (Joh. 5:25). Sitten Kristuksessa elävät muutetaan, ja yhdessä meidät otetaan ylös pilviin ja kohtaamme Herran ilmassa. Mitä tulkitsemista tässä on? Mitä tässä selvässä kuvauksessa voidaan ymmärtää väärin? Ei mikään, ei ehdottomasti mikään! Amen!

Joka näkee eron ilmestymisen ja tulemisen välillä, huomioikoon, että molempia käsitteitä käytetään myös samaa tapahtumaa varten. 2.Tim 4:ssä Paavali käyttää vielä kolmatta käsitettä, koska on erilaisia tulemisia. Hän todellakin mainitsee molemmat, nimittäin Herran ilmestymisen Hänen takaisinpaluunsa yhteydessä, ja sitten myös kuninkuuden, joka astuu voimaan Hänen tuhatvuotisen valtakuntansa asettamisen myötä: „*...hänen ilmestymisessään ja hänen valtakunnassaan.*“ 2.Tim 4:8:ssa apostoli palaa Jeesuksen Kristuksen takaisinpaluun päivään ja kirjoittaa vanhurskauden kruunusta: „*...jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat.*“

Paavali ei halunnut, että hän ainoastaan itse kestäisi Herran edessä julistuksen kanssa, hän kehoittaa työtoveriansa Timoteusta: „*...että tahrattomasti ja moitteettomasti suoritat tehtävän meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen ilmestymiseen saakka...*“ (1.Tim.6:14, saks. käännös.) Tämä Sana on suunnattu myös kaikille veljille, jotka nyt ennen Herramme ilmestymistä julistavat raamatullista lopunajansanomaa, ja jakavat hengellistä ruokaa oikeaan aikaan (Matt. 24:45-47).

On taivaanlaajuinen ero Herran ilmestymisen yliluonnollisessa pilvessä 28. helmikuuta 1963 ennen sinettien avaamista ja Herran *ruumiillisen* saapumisen välillä. Kokouksissa on valo, tulipatsas tullut alas joka kerta, kun veli Branham rukoili sairaiden puolesta. Yliluonnollinen Jumalan läsnäolo kuului hänen poikkeukselliseen palvelustehtäväänsä. Herran ruumiillinen ilmestyminen on oleva todellisuutta Hänen paluussaan (Ap.t. 1:11).

Seuraavat Raamatunkohdat puhuvat samalla tavoin tästä tapahtumasta:

„*...samoin Kristuskin, kerran uhrattuna ottaakseen pois monien synnit, on toistamiseen ilman syntiä ilmestyvä pelastukseksi niille, jotka häntä odottavat.*“ (Hebr. 9:28).

„*...jotka Jumalan voimasta uskon kautta varjellutte pelastukseen, joka on valmis ilmoitettavaksi viimeisenä aikana... että teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa havaittaisiin paljoka kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka kuitenkin tullessa koetellaan, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä*“ (1.Piet. 1:5-7).

„*Ja nyt, lapsukaiset, pysykää hänessä, että meillä hänen ilmestyessään olisi turva eikä meitä häpeällä karkoitettaisi pois hänen tykönsä hänen tulemuksessaan.*“ (1.Joh. 2:28).

„*Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on.*“ (1.Joh. 3:2).

„*...niin on myös Ihmisen Pojan tulemus oleva. Silloin on kaksi miestä pellolla; toinen korjataan talteen, ja toinen jätetään. Kaksi naista on jauhamassa, käsikivillä; toinen korjataan talteen, ja toinen jätetään. Valvokaa siis, sillä ette tiedä, minä päivänä teidän Herranne tulee.*“ (Matt. 24).

Mikä koskee seitsemää ukkosenjylinää, niin myös veli Branham viittaa monesti yliluonnollisen pilven ilmestymiseen, missä seitsemän, toinen toistaan seuraavaa ukkosenjylinää kajahtivat. Havainnollistamiseksi hän jopa koputti seitsemän kertaa puhujakorokkeeseen. Kuitenkin hän sanoi, että hän sitten katsoi ylös ja näki yliluonnollisen pilven, jossa oli seitsemän enkeliä pyramidin muodossa. Ilm. 10:ssä on, erotuksena tuohon, puhe seitsemän ukkosenjylinän äänistä, jotka vasta sitten kajahtavat, kun Herra liiton enkelinä tulee alas kansansa Israelin luokse (Johdanto seitsemään sinettiin, s. 76). Ukkosenjylinäoppia eivät Pyhät Kirjoitukset tunne.

Kaikki, mikä on yhteydessä veli Branhamin palvelustehtävään, on yksin Jumalan asia. Se koskee jopa vertausta Johannes Kastajaan, joka toi sanomansa, valmisti Herran tien, mutta ei kokenut enää Jumalan Karitsan, joka otti pois maailman synnit, ristiinnaulitsemista, niin kuin hän oli julistanut. Meille käsittämättömästi hänen elämänsä päätettiin tylästi mestaamalla. Silti me tiedämme, että hän oli vienyt päätökseen pelastushistoriallisen palvelustehtävänsä. Myös yhdellä meille samaten käsittämättömällä tavalla, nimittäin auto-onnettomuuden jälkeen, veli Branham kutsuttiin yhtäkkiä ja odottamatta kotiin. Kuitenkin hänen palvelustehtävänsä oli tehty, ja myös siinä jälleen on Jumalan viisaus osoittautunut oikeaksi. Jumala ei tee virheitä.

11. kesäkuuta 1933 hänelle ilmoitettiin: **“Niin kuin Johannes Kastaja lähetettiin ennen Kristuksen esimmästä tulemista, niin sinut lähetetään sanoman kanssa ennen Kristuksen toista tulemista.”** On siis kyse hänelle uskotusta sanomasta, joka tulee edeltämään Kristuksen toista tulemista, ja joka on meille säilytetty, kiitos uskolliselle Herrallemme, ja se on työntynyt maan ääriin saakka.

Paavali on ajallaan odottanut tiettyjä asioita, myös Kristuksen paluuta, ja on sitten kuitenkin mennyt kotiin. Samoin oli veli Branhamin laita. 15. lokakuuta 1961 hän sanoi: **„Minä uskon, että tulemme näkemään nyt esiintulevan suuren valon, joka on jonakin päivänä tulviva koko maan ylle, tosin lyhyen ajan, ehkä muutaman kuukauden. Uskon, että suuri valo on tuleva.”** Me uskomme sen myös. Veli Branham ei ole koskaan sanonut, että kuolleet tulisivat nousemaan ylös ja sitten olemaan meidän keskuudessamme kolmekymmentä neljäkymmentä päivää.

28. marraskuuta 1965 hän sanoi: **„Miksi minä, vanha mies, olen kärsinyt koko elämäni ajan? Miksi Hän nyt on parantanut minut? Uskon, että olen vielä kerran ratsastava tätä tietä. Minun täytyy tuoda sanoma.”** Saarnan seitsemännnen sinetin lopulla 24. maaliskuuta 1963 hän rukoili: **„Sitten pyydän sinua Herra, että auttaisit minua. Tulen yhä vain heikommaksi, Herra, ja tiedän, että minun päiväni ovat luetut; siksi pyydän sinulta apua Herra. Salli minun olla uskollinen, rehellinen ja vilpitön, Herra, jotta kykenen viemään sanoman niin pitkälle, kuin se minulle on määrätty! Kun aika tulee, ja minun täytyy mennä, kun tulen virtaan, jossa aallot vyöryvät ylitseni, oi Jumala, salli minun silloin ojentaa tämä miekka jollekin, joka on rehellinen ja joka kantaa totuutta.”** Hengen miekkahan on Jumalan Sana (Ef. 6:17).

Saarnassa 18. tammikuulta 1963, veli Branham sanoi: **„Voi olla, että on tullut kotiinmenon aika minua varten. Näyttää aivan siltä. Jos on niin, silloin on joku tuleva minun jälkeeni ja on vievä sanomaa eteenpäin. Se on oleva ainutlaatuinen ihminen. Kuitenkin hän on astuva esiin minun jälkeeni ja on vievä sanomaa eteenpäin. Kuulkaa sitä, niin kauan kuin se pitää yhtä Kirjoitusten kanssa, pitäytykää siinä.”** Jolla on korva, se kuulkoon. Sanoma, jota hän kantaa, pitää sataprosenttisesti yhtä Kirjoitusten kanssa. Amen.

Me jätämme myös sen, mitä lopulta on tapahtuva, Jumalalle itselleen (Jes. 28:21): **„Sillä sanansa on Herra toteuttava maan päällä lopullisesti ja rutosti.”** (Room. 9:28). Sitä varten ei kenenkään profeetan tarvitse tulla takaisin, eikä myöskään minkään kahdeksannen sanansaattajan tarvitse astua esiin. Jumala on vievä lunastustyönsä päätökseen, niin kuin Hän on päättänyt luomistyönsä. Amen!

Ennaltamäärätty tapaaminen

Elämäni oli kääntymyksestäni 1948 lähtien baptistiseurakunnan telttälähetyksen aikana ja hengenkaasteesta helluntaikonferenssissa 1949 lähtien elämää Herralleni ja Lunastajalleni. Jo pian palvelevat veljet kutsuivat minut osallistumaan sananjulistukseen. 1953 täyden evankeliumin vapaiden seurakuntien johtava veli Kasselissa määräsi, että minun pitäisi pitää pääsaarna. Sitten tulivat elokuussa 1955 unohtumattomat kokoukset veli Branhamin kanssa Karlsruhessa ja minun ensimmäinen, henkilökohtainen tapaamiseni hänen kanssaan. Minä näin, että Jumala oli hänen kanssaan, sillä ei kukaan ihminen voinut tehdä sitä, mitä täällä tapahtui, ja halusin saada tietää, mitä hän uskoo ja opettaa.

Sentähden matkustin kesäkuussa 1958 'Voice of Healing' -konferenssiin Dallasiin Texasiin. Minä totesin siellä suuren eron hänen ja kaikkien muiden evankelistojen välillä, ja halusin tietää häneltä, mistä hänen palvelustehtävässään on kyse. Tässä keskustelussa sain vastauksen: „Minulla on sanoma, joka minun on tuotava.” Olin täysin yllättynyt, kun hän puheen lopulla sanoi minulle: „Veli Frank, sinä olet palaava takaisin tämän sanoman kanssa Saksaan.” Olinhan minä siinä väliajalla muuttanut siirtolaiseksi Kanadaan, enkä aikonut enää milloinkaan palata takaisin.

Veli Branham pyysi minua menemään Leo Mercierin luokse, joka otti nauhalle hänen saarnojaan, jotta hän antaisi minulle niistä mukaani joitakin, jotka ovat minulla alkuperäisinä vielä tänä päivänä. Ne olivat: 'Yhdistettynä yhden pään alla', 'Kun rakkaus heijastaa', 'Käsikirjoitus seinällä', 'Odotuksia ja johdatuksia' ja 'Jumalan kotkat'.

Siitä lähtien minä olen saanut lähetettynä kaikki saarnat, jotka veli Branham on pitänyt. Jo joulukuussa 1958 tulkkasin niitä pienessä kokouksessa ensimmäistä kertaa saksaksi. Minä tunnen ne sisällöltään erittäin hyvin, ja olen henkilökohtaisen yhteyteni kautta häneen todella perehtynyt hänen tehtävänsä, hänen palvelustehtävänsä ja siihen, mitä hän uskoi ja opetti.

Veli Branham on monesti viitannut siihen, että hän saarnaisi Jeffersonvillessä jokaisen sanoman, jonka Jumala antaa hänelle seurakuntaa varten. Niin minä olen ensin tulkinnut saarnat, jotka hän on pitänyt kotiseurakunnassaan. Myöhemmin olemme painaneet kaikki, jotka hän on sinettien avaamisesta lähtien pitänyt, missä kaupungissa milloinkin. Siten on vuosien kuluessa kertynyt useita satoja käännöksiä, ja voin väittää, asettaneeni Jumalan kansalle käyttöön koko hengellisen ruuan, koko raamatullisen sanoman, paljastetun sanan täydessä määrin.

1962 on veli Branham puhunut neljästi siitä, että häntä käskettiin varastoimaan ruokaa. Ja kuten meidän Herramme välitti Jumalan valtakunnan salaisuudet maallisina kuvina ja vertauksina (Matt. 13; Mark.4), niin se tuli myös veli Branhamille, ja minulle ensisijaisesti hengellisen ruuan yhteydessä.

1. huhtikuuta hän mainitsi muutamia vihanneslajeja, joita hänelle näytettiin näyssä ja joita hänen tuli varastoida. Niin se ei toki ollut mikään sattuma, mitä Herra sanoi minulle aamulla 2. huhtikuuta ruuan varastoimisesta ja mainitsi siinä yhteydessä myös samat vihanneslajit, vaan se oli osa Hänen ikuista neuvopäätöstään. Hänhän on sanassaan luvannut: „*Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, Herra, jolloin minä lähetän nälän maahan: en leivän nälkää enkä veden janoa, vaan Herran sanojen kuulemisen nälän.*” (Aamos 8:11). Aika on tullut, että ihminen elää jokaisesta Jumalan sanasta (Matt. 4:4; 5. Moos. 8:3).

Haluamatta verrata itseäni Paavaliin, voin myös minä todistaa kaikkivaltiaan Jumalan edessä, kuulleen 2. huhtikuuta 1962 omilla korvillani äidinkielelläni jumalallisen toimeksiannon lähettämistäni varten. Sen on veli Branham paljastamisen kautta vahvistanut, niin kuin kaikille jo on tiedossa, 3. joulukuuta 1962 molempien todistajien veli Woodin ja veli Sothmannin edessä.

En pyydä ketään uskomaan minua tai tunnustamaan tehtävää, jonka Herra on minulle antanut - se ei ole minulle tarpeen, sillä, niin kuin Paavali on sanonut: „*Me*

emme julista itseämme...” Hän voi kuitenkin samalla tavoin vedota lähettämiseensä, suoraan tehtävään asettamiseen, jonka hän oli heprealaisella äidinkielellään omilla korvillaan kuullut Herran suusta (Ap.t. 26:13-26). Siihen pätee, mitä meidän Herramme on sanonut: „Totisesti, totisesti minä sanon teille, joka ottaa vastaan sen, jonka minä lähetän, se ottaa vastaan minut; mutta joka ottaa vastaan minut, se ottaa vastaan hänet, joka on minut lähettänyt.” (Joh. 13:20), ja samalla täyttyy, mitä Herramme on sanonut: „Joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan sanat...” Joka ei kuule niitä, sitä koskee: „Sentähden te ette kuule, koska ette ole Jumalasta.” (Joh. 8:47). Se on ikuisesti sitova, sillä lähettäminen on Jumalan asia. Jumala ei tee mitään virhettä. Hän asetti palvelustehtävät (1.Kor. 12:28 mm.). „Joka kuulee teitä, se kuulee minua, ja joka hylkää teidät, hylkää minut; mutta joka minut hylkää, hylkää hänet, joka on minut lähettänyt.”, niin on sen meidän Herramme itse puhunut (Luuk. 10:16). Todellisia lähetettyjä koskee: „Me olemme Jumalasta. Joka tuntee Jumalan, se kuulee meitä; joka ei ole Jumalasta, se ei kuule meitä. Siitä me tunnemme totuuden hengen ja eksytyksen hengen.” (1. Joh. 4:6).

Jumalallinen kutsuminen on se, mikä erottaa minut kaikista muista, joille veli Branham on jotakin sanonut. Ei yksikään, ei USA:ssa, eikä Kanadassa, eikä missään muuallakaan maan päällä, voi tähän päivään mennessä todistaa saaneensa toimeksiantoa, kutsumista eikä lähettämistä itseltään Herralta. Kukaan heistä ei voi sanoa: „Sen on Herra sinä päivänä, siinä paikassa ja siihen aikaan kuultavalla äänellä sanonut minulle ja käskenyt minua.” Täydessä sopusoinnussa, niin kuin se vain voi olla Jumalan suunnittelemana ja johtamana, olen veli Branhamin kotiinmenosta lähtien vienyt lopunajansanomaa kaikkeen maailmaan.

Veljet USA:ssa eivät odottaneet hautajaisia 11. huhtikuuta 1966, vaan ottivat odotuksiinsa mukaan veli Branhamin ylösnousemisen. Minä olin paikalla ainoana Euroopasta ja koin mukana, kuinka tuntikausia yhä uudelleen laulettiin ‘Usko se vaan, usko se vaan...’ ja ‘Lumivalkoisen kyyhkysen siivillä...’, kunnes arkku lopulta laskettiin hautaan. Ellei uskollinen Herra olisi samana iltana muistuttanut minua ruuan jakamisesta, en olisi kutsunut kokoon veljiä Jeffersonvillessä kahtena seuraavana päivänä ja pitänyt kiinni siitä, että saarnat täytyy painaa, jotta ne voidaan kääntää muille kielille. Minun ehdotuksestani veli Roy Bordersille uskottiin tämä tehtävä. Sanon sen nöyryydessä, koska Jumala on sen näin määrännyt: Ellen olisi ollut oikeaan aikaan oikeassa paikassa, ei koko maailma olisi saanut kuulla mitään raamatullisesta lopunajansanomasta. Kaikki, myös palvelevat veljet, olisivat pettyneitä ja olisivat palanneet kotiin haudatun toivon kanssa!

Heti 1966 minä olen järjestänyt viidessä Länsi-Euroopan maassa 25 kokousta. 1967/68 matkustin itäeurooppalaisiin maihin, Aasiaan, Australiaan, Uuteen-Seelantiin, myöhemmin Afrikkaan ja Etelä-Amerikkaan. Oli samaten Jumalan johdatusta, että minä jo 1950-luvun lopulla ja 1960-luvun alussa sain yhteyksiä naapurimaissa. Dallasin konferenssin yhteydessä Texasissa, minä olin myös yhteydessä muiden kansainvälisesti tunnettujen yhdysvaltalaisevankelistojen kanssa. Niin minä järjestin 1959/1960 Eurooppa-kiertueen maailmankuululle evankelistalle T.L.Osbornille. 1965 saakka olin saarnannut lähes kaikissa Länsi-Euroopan maissa, Englanti mukaan lukien. Olin jo 1964 matkustanut myös Israeliin, Jordaniaan ja Intiaan.

Täynnä kiitollisuutta saamme katsoa takaisin siihen, mitä Jumala armostaan on kuluneiden yli viiden vuosikymmenen aikana tehnyt. Elokuussa 2008 astuin Burkina Fason myötä Länsi-Afrikassa 140:een maahan maan päällä ja julistin jumalallista pelastussanomaa. Niin kuin minua on käsketty, minä olen toteuttanut palvelustehtävää kahdella tavalla: jokakuukautisilla lähetysmatkoilla julistan Sanaa ja lähetyskeskuksesta käsin jaetaan hengellistä ruokaa.

Olen vakuuttunut siitä, että henkilökohtainen tuttavuuteni veli Branhamin kanssa on pelastushistoriallisesta merkityksestä seurakunnalle lopunajassa, ja että Jumala on sen edeltä nähnyt neuvopäätöksessään. Katsoessani taaksepäin minä huomaan Hänen varjelevan kätensä koko elämäni ajan, myös vaikeimmissa koettelemuksissa. Minä tiedän, että tähän palvelustehtävään on yhdistetty päämäärä kaikkia morsiusseurakuntaan kuuluvia varten, niin kuin oli veli

Branhamin palvelustehtävän kanssa. Kuitenkin haluaisin painottaa: Yksi tapaaminen veli Branhamin kanssa ei riitä - kohtaaminen Herrani ja Lunastajani kanssa oli pääasia. Jos minä voisin vain todistaa, mitä profeetta on minulle sanonut, enkä, mitä Herra on minulle sanonut, silloin minulla ei olisi ylipäättään mitään pääsyä Jumalan valtakuntaan. Ei ole hyötyä kenellekään painottaa: „Profeetta on sanonut minulle sitä tai tätä.” Jumalan tykönä lasketaan vain se, mikä on yhteydessä Hänen pelastussuunnitelmansa kanssa.

Erityisiä johdatuksia

Erityisillä johdatuksilla ja henkilökohtaisilla kokemuksilla on merkitystä vain hänelle, joka on ne kokenut. Sen jälkeen kun Paavali oli kokenut kääntymyksensä ja oli saanut kutsumisensa ja lähettämisen, uskollinen Jumala lähetti hänen luokseen palvelijansa Ananiaan, joka vahvisti kutsumisen: „Niin hän sanoi: *‘Meidän isiemme Jumala on valinnut sinut tuntemaan hänen tahtonsa ja näkemään Vanhurskaan ja kuulemaan hänen suunsa äänen.*” Kukaan muu maan päällä ei hyötynyt siitä, mitä Ananias sanoi Paavalille. Samoin on se, mitä veli Branham on sanonut minulle, vain minua itseäni varten henkilökohtaisesti merkityksestä, esim. kun hän ensimmäisen tervehtimisen yhteydessä elokuussa 1955, minua tuntematta, sanoi: „Sinä olet evankeliumin palvelija...” tai kun hän joulukuussa 1962 jopa pyysi minua puhumaan itsensä sijasta Demos Shakarianin luona Los Angelesissa kristittyjen liikemiesten kokouksessa. Hän itse antoi minulle Kaliforniasta USA:sta ja Edmontonista Kanadasta veljien nimet, osoitteet ja puhelinnumerot, joita minä en siihen mennessä tuntenut, jotta ottaisin heihin yhteyttä.

Aivan erityisen tärkeää minulle oli, kun veli Branham sanoi minulle: “Veli Frank, Saksan yllä ei ole kirousta juutalaisten murhaamisen takia toisen maailmansodan aikana. Jumala on tuomitseva vain syylliset, ei koko kansaa.” Kun tuli tietoon, mitä holokaustissa todella oli tapahtunut, oli kaikissa uskovissa piireissä erityisiä rukoushetkiä ja syyllisyyden tunnustuksia. Itkimme, teimme parannusta ja pyysimme Jumalaa ottamaan kansaltamme pois tämän vääryyden kirouksen hänen kansaansa Israelia kohtaan. Veli Branhamin sanat olivat vapauttava vastaus siihen, mikä syvällä sydämessäni liikutti minua.

Aivan yllättävää oli minulle, kun hän sanoi minulle: „Veli Frank, Paavalin matkasta Israeliin sinun ei tarvitse murehtia. Se oli Jumalan tahdossa.” En voinut ymmärtää, miksi apostoli Paavali meni temppeliin ja otti täyttääkseen lupauksen juutalaisen lain mukaan, vaikka hän oli kokenut armon ja saarnannut (Ap.t. 21).

Sitten veli Branham sanoi minulle: „Veli Frank, sinut Herra on kutsunut julistamaan Sanaansa, ja jokaisen, jonka hän on kutsunut saarnaamaan evankeliumia, hän on kutsunut myös rukoilemaan sairaiden puolesta.” Minua liikutti kysymys, oliko myös minulla oikeus rukoilla sairaiden puolesta, ja sain taas vastauksen. Sen jälkeen veli Branham rukoili minun puolestani.

Mikä koski ruuan varastoimista, sanoi hän minulle: „Veli Frank, ruoka, jota sinun tulee varastoida, on tätä aikaa varten luvattu Sana, se ja on saarnoissa, jotka otetaan talteen ääninauhoille.” Hän jatkoi - ja se oli minulle samoin hyvin tärkeää: „Kuitenkin odota ruuan jakamisen kanssa, kunnes olet saanut loput, mikä siihen kuuluu.” Katsokaa, miten Jumala puhuu ja toimii: Veli Branham sai vain tehtävän varastoida ruokaa, mutta ei kertaakaan jakaa sitä. Kaikki on jumalallisesti järjestetty. Kun minä sain tietää, että veli Branham oli mennyt kotiin, ja olin saanut hänen viimeisen saarnansa 12. joulukuulta, tiesin, että oli tullut jakamisen aika, niin kuin Herra oli sen minulle 2. huhtikuuta 1962 sanonut.

Joka tapauksessa minä en vain väitä sitä, vaan se on NÄIN SANOO HERRA, että minun palvelustehtäväni on ennaltamääräämisen kautta suoraan yhteydessä veli Branhamin palvelustehtävään. Silloin en vielä ymmärtänyt sitä, kun 24. joulukuuta 1965 klo 23 aikoihin - niin kuin myöhemmin sain tietää, juuri hetkellä, jolloin hän

meni kotiin - näin veli Branhamin pilven päällä, joka kohotti hänet ylös. Jotta ei kukaan tekisi syntiä, mainitsen tässä yhteydessä, että myös meidät 1. Tess. 4:17 mukaan temmataan pilvissä. Samaten molemmat profeetat Ilm. 11:sta nostetaan pilvessä taivaaseen (jao 12). Herrastamme on kirjoitettu: „*Kun hän oli tämän sanonut, kohotettiin hänet ylös heidän nähtensä, ja pilvi vei hänet pois heidän näkyvistään.*” (Apt. 1:9). „*Katso, hän tulee pilvissä, ja kaikki silmät saavat nähdä hänet...*” (Ilm. 1:7).

Kun minulle 31. joulukuuta 1965 rukouskokouksessa profetian kautta ilmoitettiin sanat: „Palvelijani, Minä olen laittanut miekkani sinun käteesi”, minä en voinut ensiksi käsittää, sillä tiesinhän, että Kuninkaan miekka oli laitettu veli Branhamin käteen. Vaikka minä olin nähnyt hänen menevän ylös, en tiennyt sinä ajankohtana vielä, että hänet oli todellakin kutsuttu kotiin 24. joulukuuta 1965.

Kun Herra oli minulle sanonut: “MINÄ lähetän sinut toisiin kaupunkeihin julistamaan Minun Sanaani.”, ei minulla ollut tiedossa lähettämisen laajuutta. Seitsemänkymmentä luvun alussa osoitti Hän minulle uudelleen sananjulistuksen merkityksen, kun Hän Marseille’ssa käski minun lukea 2. Tim. 4. Siten on sen kanssa yhteen liitetty NÄIN SANOO HERRA, että saa saarnata vain sen, mitä on kirjoitettu sanassa. Siinä minä sain vastuksen: „Mitä seitsemän ukkosenjylinää ovat puhuneet Ilmestyskirja 10:ssä, sitä ei kirjoitettu Jumalan Sanana muistiin, ja sentähden sitä ei koskaan voida saarnata eikä tulla saarnaamaan!”

Minulle kaikilla näillä kokemuksilla on pysyvä merkitys, yhä enemmän, koska ne ovat yhteydessä tärkeimpään palvelustehtävään: raamatulliseen lopunajansanomaa, joka nyt edeltää Kristuksen toista tulemistä. Minä olen Herralle Jumalalle kiitollinen kaikista kokemuksista, joista olen myös jo osaksi kertonut, Hänen puhumisestaan ja kaikista ohjeista, joita Hän on vuosien saatossa minulle antanut. Pysy tosiasiassa, että minä saan saarnata vain Sanaa, ja minä saarnaan vain Sanaa.

Jumalallisella kunnioituksella me otamme veli Branhamin ainutlaatuisen palvelustehtävän vastaan. Hänen yli tuhannessa saarnassaan tuli NÄIN SANOO HERRA 1615 kertaa. Siinä yhteydessä hän näki aina näyn, johon NÄIN SANOO HERRA kuului. Koskaan aikaisemmin ei ole ollut sellaista palvelustehtävää maan päällä, jota voidaan verrata vain ihmisen Pojan Jeesuksen Kristuksen palvelustehtävään (Joh. 5:19-20). Se ei ollut ihminen William Branham, se oli Jumalan yliluonnollinen toiminta meidän ajassamme maan päällä, jonka minä sain kokea henkilökohtaisesti silminnäkö- ja korvinkuulijatodistajana. Tosiasia on kuitenkin, että ei Sanan kantaja ole auktoriteetti - niin kuin valitettavasti on veli Branhamin kanssa tehty - , vaan Sana itse on samalla siemen ja jumalallinen auktoriteetti.

Veli Branham oli luvattu profeetta; hän on suorittanut palvelustehtävänsä, paljastanut kaikki Sanan salaisuudet ja on julistanut uudelleen raamatulliset opit, ei ole milloinkaan mennyt yli Kirjoitusten, vaan on ottanut Sanan ainoaksi mittapuuksi opissa ja uskossa. Nostaessaan Raamatun ylös, hän sanoi : „**Tämä on minun absoluuttini.**”

Mutta veli Branhamilla oli myös oikeus olla ihminen. Hän ei ollut vain profeetta, hän oli myös evankelista ja saarnaaja. Niin hän on esimerkiksi 7. elokuuta 1962 ilmaissut sydämen toiveen: „**Odotan suurta aikaa, kun tulen menemään Israeliin, viedäkseni heille evankeliumia.**” Siitä syystä Herran täytyi oikaista häntä, kun hän oli vielä Kairossa, ja täytyi sanoa hänelle, että aika Israelia varten ei ole vielä tullut. Sak. 4.:n ja Ilm. 11.:n mukaisesti on viimeisellä aikajaksolla astuva esiin kaksi profeettaa Jerusalemissa.

Minä tiedän myös, mitä hän on sanonut seitsemästä ukkosenjylinästä, kolmannelta nykyksestä, vuodesta 1977, seitsemästäkymmennestä vuosiviikosta, telttänäyistä, seitsemännestä sinetistä ja monesta muusta - kuitenkin se kaikki ei olisi johtanut mihinkään sekaannukseen, jos veljet eivät olisi irrottaneet lainauksia asiayhteydestä ja tehneet niistä omia oppejaan. Painotan vielä kerran: Vain mikä on kirjoitettu Raamatussa, on raamatullista; vain jos on lupaus Sanassa, silloin on myös täyttyminen. Täytyy toki suoda myös veli Branhamille, jolla oli

poikkeuksellinen, virheetön profeetallinen palvelustehtävä, että hän ihmisenä ilmaisi odotuksiaan ja toiveitaan. Myös Paavali esimerkiksi 1. Kor. 7:8-9 ilmaisi mielipiteensä: „*naimattomille ja leskille minä taas sanon...*”. Jakeessa 10 ja 11 seuraa NÄIN SANOO HERRA: „*mutta naimisissa oleville minä julistan, en kuitenkaan minä, vaan Herra...*” Jakeessa 12 se on taas Paavali, joka antaa hyvän neuvon: „*...mutta muille sanon minä, eikä Herra...*”

Jumala on sallinut sen, että vaikeatajuista on sanottu, on kuitenkin avannut meidän ymmärryksemme sitä varten. Amen. Ketään ihmistä ei tule ylistää tai jopa jumaloida ja siten tehdä virheettömäksi. Siten alkaa epäjumalanpalveleminen. Jumala ei anna kunniaansa kenellekään toiselle. Vain Hän ja Hänen Sanansa ovat ikuisesti virheettömät.

Jumalan armon kautta en ole väärinymmärtänyt veli Branhamin vaikeatajuisia ilmauksia, niin kuin en myöskään väärinymmärrä vaikeatajuisia kohtia Raamatussa, vaan kaikessa tunnistan vain jumalallisen sopusoinnun. Hän, joka veli Branhamin erilaisista ilmauksista, jotka kaikki ovat myös minulle tuttuja, herättää väärää toivoa ja jopa luottaa hänen takaisinpaluuseen, kääntyy pois Jeesuksen Kristuksen takaisinpaluusta ja menee sen ohi, mitä Jumala parhaillaan tekee, ja vielä: hän johtaa uskovat harhaan.

Sana sulkee tulkinnat pois, tulkinnat kieltävät Sanan. Niin kuin valo ja pimeys on erotettu toisistaan, niin on totuus ja valhe erotettu toisistaan. Hän, joka uskoo totuuden Sanan, torjuu valheen, joka uskoo valheen, kieltää totuuden. Kaikille, jotka eivät usko totuutta, Jumala lähettää voimallisia eksytyksiä, ja sellaiset ihmiset, myös saarnaajat, ovat tuomitut kadotukseen uskoessaan valheen (1. Tess. 1:10-12). Päätöstä totuuden puolesta ei tulisi enää pitkittää, muuten voi olla pian liian myöhäistä!

Kaksi eri siementä

Ihmiskunnan historian kuluessa on tapahtunut monenlaista, mikä tuntuu meistä käsittämättömältä. Se alkoi jo paratiisissa ja on jatkunut aina nykypäivään saakka. Me tiedämme sen tosiasian, että jokainen siemen tuo esiin omaa lajiansa (1.Moos. 1:12). Senjälkeen, kun Eeva oli myöntänyt tulleen käärmeen viettelemäksi (1.Moos. 3:13), Herra Jumala kirosi käärmeen, jonka siitä lähtien oli ryömittävä mahallaan (jae 14). Silloin Jumala asetti vihollisuuden käärmeen ja Eevan välille ja hänen siemenensä ja vaimon siemenen välille (jae 15). Raamattu puhuu yhteensä 213 kertaa 'siemenestä', kun tarkoitetaan lihallisia jälkeläisiä. Jokaiselle Raamatun lukijalle tulee selväksi asiayhteydestä - vaikkakin on puhuttu vertauksellisesti - , että Kain oli viettelyksen seurausta. Sitten Adam yhtyi Eevaan „*...synnytti Kainin, ...taas hän synnytti pojan, veljen Kainille, Aabelin.*” Apostoli Johannes ilmaisee sen selvästi: nimittäin että Kain oli pahan poika (1. Joh. 3:12). Tästä syystä Kainia ei koskaan kuvata kirjoituksissa Aadamin poikana eikä Aadamia koskaan Kainin isänä. Kainia ei myöskään sentähden ole kertaakaan viety sukuluetteloon, vaikka hänellä oli jälkeläisiä; ei 1.Moos. 5:1-7:ssä, ei 1.Aik. 1:1-5:ssä, ei Luuk. 3.37-38:ssa.

Jokainen Raamatun lukija tietää myös, että Kristus, Lunastaja on ennalta ilmoitettu, luvattu siemen (1.Moos. 3:15; Gal. 3:16 mm.), jonka tulisi syntyä tähän maailmaan naisen kautta. Saatana käytti käärmettä hyväkseen, vietteli Aadamin vaimon ja luikerteli lihallisen siittämisen kautta ihmiskuntaan. Jumala valitsi neitsyen, Marian, joka sanoi Gabrielille: „*...minä en miehestä mitään tiedä*”, tullakseen ainosyntyisessä pojassaan sisään ihmiskuntaan Pyhän Hengen siittämisen kautta (jae 35) ja lunastaakseen meidät vapaaksi syntiinlankeemuksesta (Room. 8:3).

Meidän kaikkien puolesta Daavid huudahti katumuspsalmissaan: „*Katso, minä olen synnissä syntynyt, ja äitini on minut synnissä saanut.*”(saks.käännös) Koska me

kaikki synnyimme alkuperäisessä synnissä, täytyy meidän uudestisyntyä Hengestä (Joh. 3:1-8 mm.), muutoin me emme voi nähdä Jumalan valtakuntaa. Lihallisen siittämisen kautta me olemme syntyneet tähän maailmaan; Hengestä siittämisen kautta me synnymme Jumalan valtakuntaan ja otamme vastaan iankaikkisen elämän.

Alusta asti on niin, että hengellisesti on kaksi erilaista siementä (Matt. 13:24-43). Herra kylvää Sanan, vihollinen tulkinnan. Myös meidän ajassamme on kylvetty puhdas Sana, kuitenkin heti sen jälkeen paholainen hiipi sisään ja kylvi rikkaruohoa lopunajan seurakuntaan. Veli Branham näki näyssä, että seurakuntaa Yhdysvalloissa johti noita, ja tekee vertauksen harhaanjohtamiseen kirkkojen maailmanneuvoston kautta. Hän näki myös, että morsian Euroopassa joutui pois tasatahdista, mutta lopulta tuotiin takaisin tasatahtiin (Mestariteos, 5. heinäkuuta 1964). Jumalan täytyy paljastaa meille, milloin ja miten tämä näky toteutuu.

Mitä hengelliseen kylvöön tulee, me haluamme kuulla evankeliumeja todistajina. Markus 4.14 sanoi Herra „*Kylväjä kylvää sanan.*” Ja Luuk. 8:11 Hän selvitti: „*Vertaus on tämä: siemen on Jumalan sana.*” Matt. 13 mukaan on Herra Ihmisenpoikana kylvänyt hyvän siemenen, ja kaikissa, jotka uskossa ottavat Sanan vastaan, on siemen noussut esiin (Matt. 13.23). Hän sanoi: „*Pelto on maailma; hyvä siemen ovat valtakunnan lapset, mutta lusteet ovat pahan lapset.*” (13:37-38).

Vain hän, joka ottaa Sanan vastaan hyvällä ja puhtaalla sydämellä, voi uudestisyntyä (1.Piet. 1:23; Jaak. 1:18 mm.) ja tuottaa hedelmää kärsivällisyydessä (Luuk. 8:15). Niin tulee ensin esiin korsi, sitten tähkä, ja sitten täysi jyvä tähkässä (Mark. 4:28).

Mutta myös jotakin kauheaa on tapahtunut, niin kuin Herra samassa luvussa sanoi: „*Mutta ihmisten nukkuessa hänen vihamiehensä tuli ja kylvi rikkaruohoa nisun sekaan ja meni pois.*” (Matt. 13:25).

Matt. 25:5:ssä sanotaan meille, mitä viimeisessä ajanjaksossa tapahtuu: „*Yljän viipyessä tuli heille kaikille uni, ja he nukkuivat.*”

Veli Branhamin ajasta lähtien on kuulunut voimallinen herätyshuuto. Tyhmit ja viisaat neitsyet ottivat lamppunsa ja lähtivät liikkeelle. Mutta kun Yljän tulo viipyi, nukahtivat he kaikki. Emme ole huomioineet kehoitusta: „*Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen!*” (Matt. 26:41). Tämän ajan on vihollinen käyttänyt hyväkseen, sokaistakseen ja johtaakseen harhaan(2. Kor. 11:3), kylvääkseen omaa siementään. Vihollinen halusi tuhota ainiaaksi koko lopunajansanomien päätarkoituksen, tekemällä sanoman kantaja epäuskottavaksi. Se ei ole hänelle onnistunut, kuitenkin monet ovat joutuneet pahan vaikutuksen alle ja ‘eripuraisuuden siemen’, niin kuin veli Branham sitä nimitti, on tullut esiin.

Profeetta Jeremialle Herra huusi: „*Ja he sotivat sinua vastaan, mutta eivät voita sinua, sillä minä olen sinun kanssasi, sanoo Herra, ja pelastan sinut.*” (Jer. 1:19).

Ajatelkaamme, mitä kaikkea tehtiin Herramme kanssa, joka oli Sana persoonassa, mille panettelulle ja vihamielisuudelle Hänet oli pantu alttiiksi syntymästään ristinkuolemaan asti: „...aviottomana syntynyt, petturi, Beelsebub, riivattu, kiihottaja” jne. Samoin profeettoja ja apostoleja Sanan kantajina vainottiin, kivitettiin ja tapettiin, niin kuin Herramme on sanonut (Matt. 23:34). Kuitenkin Sana, jonka he ovat jälkeensä jättäneet, on vielä tänä päivänä elävä ja suorittaa sen, mitä varten Hän sen lähetti (Jes. 55:11). Valitettavasti kuitenkin molemmat siemenet ovat pellolla, vastaanottavat vieläpä saman sateen (Matt. 5:45) ja näennäisesti samat siunaukset (Hebr. 6), ja molemmat kasvavat rinnatusten sadonkorjuuseen saakka (Matt. 13:30).

Saarnassa ‘Lopunajan voidellut’ todisti veli Branham ilmauksensa: „**Voidellut, väärät kristukset ja väärät profeetat ovat vastaanottaneet saman Pyhän Hengen voitelun**” ;NÄIN SANOO HERRA. Hän puhuu kolmesta ‘piiristä’; ruumiista, hengestä ja sielusta ja sanoo: „**Voitte olla toisella alueella voideltuja aidolla Pyhällä Hengellä, olematta sielussa uudestisyntyneitä ja pelastettuja.**” Se tuodaan selvästi silmiemme eteen Matt. 7:21-24:ssä, kun voidellut lahjojenkantajat ilmestyvät Herran eteen ja saavat kuulla Häneltä: „*Menkää pois minun luotani, te laittomuuden tekijät!*”.

Tässä on merkki, jota täytyy tarkata: „Heidän hedelmistään te tunnette heidät. - ei heidän lahjoistaan! - Eihän orjantappuroista koota viinirypäleitä eikä ohdakkeista viikunoita?” (Matt. 7:16). Ei koskaan Jumalan lapsella voi olla paholaismaista olemusta, eikä milloinkaan voi totinen jumalallinen luonne tulla esiin paholaisen lapsen kautta. Se pysyy tässä: „Jokainen, joka vihaa veljeänsä, on murhaaja; ja te tiedätte, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi.” (1.Joh. 3:15). Ajatelkaamme esimerkkiä Kainista ja Aabelista.

Jumalan lapsissa tulee ilmi Jeesuksen olemus jumalallisessa rakkaudessa kaikkine hyveineen (2. Piet. 1), niin kuin myös 1. Kor. 13:ssa on kuvattu. Niin voi jokainen todeta itsestään, onko tapahtunut täydellinen uudistuminen ja Herramme ja Lunastajamme Jeesuksen Kristuksen olemukseen ja kuvaan muovautuminen. Jumalan lapsi on aina koetteleva itsensä Sanalla. Joka ei kanna itsessään Sanaa jumalallisena siemenenä, osoittelee ja arvostelee toisia ja paljastaa siten vihollisen, veljien syyttäjän olemuksen.

Kuitenkin pätee ainaisesti: „Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Jumala on se, joka vanhurskauttaa...ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme” (Room. 8:33-39). Amen.

Seurakunta, hengellisen väliensevittelyn näyttämö

„...Minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä voita” (Matt. 16:18). Herra on lunastanut seurakuntansa, ja Hän rakentaa sen apostolien ja profeettojen perustukselle (Ef. 2:20). Hän on paljastanut salaisuutensa seurakunnan kanssa pyhille apostoleilleen ja profeetoilleen (Ef. 3:4). Kuitenkin niin kuin Israelin kansa ja Jerusalem asetettiin alttiiksi vihollisten hävitysvimmalle, siten on myös kaikista kansakunnista olevan seurakunnan kanssa, joka on perustettu apostoliselle Sanalle, joka lähti Jerusalemissa. Jerusalem tuhouttiin yhdeksäntoista kertaa, juutalaiset hajotettiin kaikkialle maailmaan, heitä vainottiin ja murhattiin. Samoin maa on kostutettu Jeesuksen todistajien verellä (Ilm. 17:6).

Katsomisella seurakunnan sisimpään osoittaa Paavali vanhimmille heidän tehtävänsä: „Ottakaa siis itsestänne vaari ja kaikesta laumasta, johon Pyhä Henki on teidät pannut kaitsijoiksi, paimentamaan Herran seurakuntaa, jonka hän omalla verellensä on itselleen ansainnut.” (Apt. 20:27-30). Hän näki jo ennalta, että ‘sudet tunkeutuisivat joukkoon, eivätkä säästäisi laumaa’ ja että ‘omasta keskuudesta astuisi esiin miehiä tuoden harhaoppeja’. Molempia tapahtuu: vainoamista ulkoa päin, harhaanjohtamista sisältä päin. Olemme jo yhdessä ja toisessa yhteydessä saaneet esimakua tulevasta painostuksesta ja uskonnollisesta vainoamisesta. Toisen me koimme, kun saatana 1979 avasi koko helvetin, tuhotakseen seurakunnan, josta koko Sana lähtee kaikkeen maailmaan.

Valtavat siunaukset, jotka me täällä koimme, olivat lähes alkuseurakunnan siunauksiin verrattavia. Sanan julistuksen palvelustehtävä ja hengenlahjojen käyttö olivat harmonisessa sopusoinnussa. Kuulimme usein NÄIN SANOO HERRA, ja niin se myös oli. Se oli lähes paratiisinomainen tila ja luotimme välittömään Herran tulemiseen.

Siunattuna aikana pääsiäiseen 1976 saakka tuli rakentavia, lohdullisia profetioita, esimerkiksi: „Katso, NÄIN SANOO HERRA...Minun pyhäni, morsiameni, kokoontuu tässä paikassa, mihin Minä olen pystyttänyt pyhäkköni...Katso, NÄIN SANOO HERRA: Kansani, Minä olen valinnut tämän paikan pyhäkköksi... Katso, NÄIN SANOO HERRA: Kansani, jotta teidän silmänne olisivat avatut ja voisitte nähdä Minun liittoni kaaren, jännitettynä tämän paikan ylle! ...myös pilvenpatsaassa Minä olen täällä ja olen leiriytynyt puhujakorokkeen ympärille. Minä olen teidän kansanne...” Sitten kuitenkin vihollinen hiipi sisään, sokaisi ja johti harhaan.

Kokouksesta 5. kesäkuuta 1976 lähtien, missä profetian kautta tuli minulle

vaatimus siunata palvelustehtävään aviopari, joka nimeltä mainittiin, tuli vielä usein NÄIN SANOO HERRA, kuitenkin se oli, kuten vasta myöhemmin tuli ilmi, väärä innoitus käärmeen vaikutuksen alla. Vasta kun Herra tuona lauantai-aamupäivänä marraskuussa 1978 huudahti minulle sanat: „Palvelijani, tutki apostolien teot, onko milloinkaan asetettu jotakin miestä vaimonsa kanssa palvelustehtävään!”, tunnistin, että profetia oli ollut Kirjoitusten vastainen.

Kaikki, myös me palvelevina veljinä, olimme siunauksen ajan vaikutuksen alla, emmekä käsittäneet, että nyt vihollinen täysin hurskaalla tavalla valmisteli tuhoavaa työtään. Siihen osallisena olivat paikallisten lahjojenkantajien ohella myös „profetissa” Berliinistä ja kaksi arvossa pidettyä veljeä, jotka eivät kuuluneet paikallisseurakuntaan.

Lopullinen tuomio hävitystoiminnasta, siitä seuranneesta mainemurhasta, vihasta ja vihollisuudesta, rikkirevityistä avioliitoista, kokonaisista perheistä ja seurakunnista, jää viimeiselle tuomiolle. Sama sisar on sanoutunut sitten irti seurakunnasta ja on repinyt kaikki yli 40 antamaansa ja muistiinkirjoittamaansa profetiaa silmiensä edessä ja on heittänyt ne paperikoriin. Hänen suustaan tulivat vieläpä sanat: „Minun täytyy tuhota sinut; minun täytyy tuhota sinun työsi...jos jään sinun luoksesi, en voi tuhota sinua.” Se oli vihollisen suoraa vaikutusta, joka johti harhaan naisen eroamaan miehestään ja valitsemaan tien eroasianajajalle.

Tuhotyön jälkeen tuli samasta suusta käsittämättömät sanat, vieläpä ilmaus: „En enää ikinä astu tähän saliin, tähän paikkaan, en silloinkaan, kun kuolleet nousevat ylös!” Ja nähkääpä, kaikki, jotka uskoivat tätä ääntä, ja antoivat vetää itsensä mukaan tähän kapinaan, ovat irrottautuneet seurakunnasta, he kulkevat omia teitään, ja ovat tulleet halveksijoiksi (Apt. 13:41).

Vihollinen oli tunkeutunut sisään laumaan, iskeäkseen maahan paimenet ja hajaannuttaakseen lampaat. Maailmanlaajuinen vaikutus oli, että myös palvelevat veljet ovat joutuneet tämän turmiollisen vaikutuksen alle, ja vain siten selittyä, miksi he levittävät vahingollisia oppeja ja samaten aiheuttavat totisen Sanan kantajalle mainemurhan. Tämä on kuitenkin se, mikä pysyy: „*tuonelan portit eivät sitä voita.*” Nyt koittaa uusi ajanjakso. Herramme ylösnousemusvoima on tuleva esiin Hänen omissaan.

Se, mitä Eedenin puutarhassa on tapahtunut pahan vaikutuksen alla luonnollisella alueella, ja millä oli seurauksena luonnollinen kuolema, tapahtui täällä hengellisellä alueella ja siitä oli seurauksena monien hengellinen kuolema, Jumala siitä uudelleen armahtakoon. Ellei tuhotyö olisikaan tapahtunut, silloin olisi saatana johtanut edelleen harhaan valon enkelinä, eikä kaksi eri siementä olisi tullut esiin. Niin kuin Eedenissä, niin myös täällä on Jumala sallinut harhaanjohtamisen ja on sitten asettanut lopun sekoittamiselle. Kuitenkin me osaamme asettaa sen oikein paikalleen vain silloin, kun luemme vielä kerran veli Branhamin saarnan ‘Avioliitto ja avioero’ ja tunnistamme, miksi hänen täytyi alussa paneutua Eevan viettelemiseen ja siihen, mitä sen jälkeen oli ja vahvistaa sen olevan NÄIN SANOO HERRA.

Olemme täysin luottavaisia, että taivaallinen Ylkä johtaa täydellistämiseen maallisen morsiamensa, jonka Hän on uloskutsunut. Jumala tiesi, kuinka Hän olisi toteuttava lunastussuunnitelmansa sen jälkeen, mitä Eedenin puutarhassa oli tapahtunut. Samoin Hän tietää, miksi Hän on sallinut sen, mitä meidän keskuudessa on tapahtunut. Se on varmuudella osa Hänen täydellistä lunastussuunnitelmaansa lopunaikaa varten.

Saatana on ilmiselvästi asettanut seurakunnan eteen, niin kuin se on edeltä sanottu viimeistä ajanjaksoa varten ennen ylöstempaamista (Ilm. 12). Sen on ensin onnistunut syöstä sanansaattaja ja sanoma häpeään ja halveksuntaan, ja se on kiistatta anellut saada seuloa morsiusseurakuntaa. Kuitenkin saamme olla lohdutettuja, että vehnä on pysyvä seulassa. Vain akanoita eri oppien tuulet heittelevät. Niin varmasti, kuin Jumala on suunnitellut kaiken, mitä aikojen alusta asti on tapahtunut, on Hän nyt loppua kohden tuhoava paholaisen teot, saatananhan Hän on polkeva meidän jalkojemme alle (Room. 16:20) ja on vievä voitokkaasti päätökseen lunastustyön Jeesuksen Kristuksen takaisinpaluun

päivään mennessä. Jeesus on voittaja, ja meidän uskomme on voitto, joka on jo voittanut maailman (1.Joh. 5:4). Siksi me odotamme pian Hänen lopullista toimintaansa täydessä selvyudessa ja totuudessa pelastushistorian kruunaavana päätöksensä.

Armosta ovat kaikki morsiusseurakuntaan kuuluvat kuuleva enää vain Yljän ääntä, heidät tuodaan takaisin tasatahtiin, ja he ovat kokeva täydellistämisen. Valittuja odottaa lopussa palkkio siitä, että he ovat seuranneet Herraa kaikissa olosuhteissa. Älkäämme tästä lähtien katselko enää takaisin, vaan, niin kuin Paavali kirjoitti filippiiläisille, pitäkäämme tavoiteltu päämäärä silmien edessä ja saavuttakaamme voittopalkinto (Fil. 3:14).

Kiitollisena voin todistaa niin kuin Paavali: „Mutta Herra auttoi minua ja vahvisti minua, että sanan julistaminen minun kauttani tulisi täydelleen suoritetuksi, ja kaikki pakanat sen kuulisivat; ja minä pelastuisin jalopeuran kidasta.” (2. Tim. 4:17).

Elämää Hänen palveluksessaan

„Niin kauan kuin päivä on, tulee meidän tehdä hänen tekojansa, joka on minut lähettänyt; tulee yö, jolloin ei kukaan voi työtä tehdä.” (Joh. 9:4).

Olen rakkaalle Herralleni kiitollinen, että nyt jo yli puolen vuosisadan ajan saan olla Hänen välittömässä palveluksessaan, niinkuin sitä ei ole ehkä kenellekään suotu kuluneiden kahdentuhannen vuoden aikana. Alusta saakka minulla oli kolme kieltä käytettävissä. Olin Itä-Euroopassa yhtälailla kotonani, niin kuin olen lännessä ja koko maailmassa. Niiden yli 50 vuoden aikana olen pitänyt enemmän kuin 10.000 saarnaa. Siihen lisäksi tulevat radio- ja tv-lähetykset, joita myös nyt edelleen lähetetään eri maihin saksaksi, englanniksi ja venäjäksi. Minkään saarnan kohdalla en ole ottanut käsikirjoitusta puhujakorokkeelle, ainoastaan Raamatun, ja aina on uskollinen Herra laittanut Sanansa mieleeni ja suuhuni.

Veli Branhamin saarnat minä olen itse tulkannut kirjallisena ja äänitteenä saksan kielelle, siinä rinnalla olen käsitellyt tärkeimpiä raamatullisia aiheita kahdessakymmenessä omassa kirjasessani ja julkaissut ne ensin saksaksi, sitten englanniksi ja muilla kielillä. Lisäksi tulevat myös kirjat ja kiertokirjeet monien raamatullisten kysymysten vastausten kera.

Niin olen saanut käyttää sanan täydessä merkityksessä kaiken päivittäisen aikani, usein aina yöhön saakka Hänen palveluksessaan. Hyvällä omallatunnolla voin sanoa, käyttäneeni ajan hyödyksi, ennen kuin yö koittaa, jolloin kukaan ei enää voi toimia.

Myös siihen on Jumala antanut armonsa, että yhä vielä voin tehdä jokakuukautisen lähetysmatkani. Moniin maihin olen matkustanut jo enemmän kuin kaksi-, kolmekymmentä kertaa. Samoin olen 1968 lähtien keskeytyksettä saanut pitää jokaisena viimeisenä sunnuntaina kokoukset Zürichissä ja useamman kerran vuodessa Salzburgissa. Täällä Krefeldissä osallistuu kansainvälisiin kokouksiin ihmisiä monista maista jokaisena kuukauden ensimmäisenä viikonloppuna. Olemme hyvin kiitollisia myös lähetysrakennuksista, jotka olemme rakentaneet Herran suorasta osoituksesta, jotta vieraat voidaan majoittaa.

Seeprantalja, jonka edessä seison valokuvassa, on erityinen muisto. Se oli vuosi 1978, kun minulla oli suuria kokouksia veli Sidney Jacksonin kanssa Etelä-Afrikassa kaikissa maan suurehkoissa kaupungeissa. Pretoriassa hän astui noin 600 ihmisen edessä mikrofonin ääreen ja sanoi: „Uskon, että veli Frank on apostoli, Herran lähettäjä...” Vähän sen jälkeen hän näytti minulle talossaan seeprantaljaa, joka oli lattialla, ja sanoi: „Veli Branham seisoi 1965 tämän taljan päällä, kun hän meidän veljien kanssa rukoili Afrikan puolesta. Häntä suretti se, että hänen ei sallittu saarnata maassamme. Kuitenkin Jumala on pitänyt huolen siitä, että Sanoma on tullut Afrikkaan.” Hän oli mahdollisesti ensimmäinen, joka muistutti minua siitä, että veli Branham näki saksalaisen kotkan lentävän Afrikan halki.

Sitten hän lahjoitti minulle tämän seeprantaljan, joka siitä lähtien on riippunut olohuoneessani

Kuvassa vuodelta 2008 veli Frank näyttää 5 saarnaa, jotka hän on saanut kesäkuussa 1958.

Afrikan mantereella Jumala ei ole pelastanut vain tuhansia, vaan satojatuhansia ja johtanut Totuuden tuntemiseen. En ole milloinkaan unohtava sitä, kuinka yhdessä kaupungissa, missä 20.000 ihmistä oli kokoontuneena stadionille, ja myös muissa kaupungeissa, missä tuhannet olivat tulleet yhteen, minun kysymykseeni, uskovatko he kaikki sanoman ja ovatko he kastetut Jeesuksen Kristuksen nimeen, tuhannet kädet nousivat ja valtava 'amen' kajahti.

Jos haluaisin kertoa kaikista johdatuksista, neuvoista, ylipäättään kaikista kokemuksista, joita Jumala on minulle lahjoittanut, silloin ei yksi kirja riittäisi. Olen myös siinä luottanut Herraan, etten koskaan kokoa uhria tai keräystä jonkinlaista ohjelmaa varten. Hän on aina kantanut huolen kaikesta: Jumalan huoneen ja lähetysrakennusten rakentamisesta, laitteiden hankkimisesta ja kaikesta, mitä kirjapainoa, työstämistä, johtamista, äänittämöä, lähetystä ja koko lähetystyötä varten tarvitaan.

Kuka olisi vielä kymmenen vuotta sitten ajatellut, että meillä vielä kerran olisi mahdollisuus välittää jumalanpalvelukset suorana internetissä? Jumala on huolehtinut myös siitä, että keskuudessamme on veljiä, jotka samanaikaisesti kääntävät kahdellatoista kielellä; kymmenellä niistä voidaan kuunnella saarnat suoraan koko maailmassa. Kaikista alueista, jopa kuorosta ja soittajista, on Jumala huolehtinut ihmeellisesti. Kiitollinen olen myös vanhimmista ja kaikista veljistä, jotka ovat kulkeneet rinnallani kaikkien vuosien ajan kaikessa uskollisuudessa.

Tämä lähetystyö, joka toteutetaan suorassa Jumalan tahdossa, on itse asiassa joka suhteessa ainutlaatuinen. Ensimmäistä kiertokirjettäni varten 1966 valitsin otsikon: „Jumalan Sana pysyy iankaikkisesti”, lopussa on siitä lähtien lähtien sanat: „Jumalan tehtävässä toimien”. En tule kieltämään kutsumistani eikä Jumala voi peruuttaa sitä. Kaipaukseni on, ei vain palvelustehtävässä, vaan loppuun saakka tulla löydetyksi Jumalan tahdossa. Minä tiedän, että iankaikkisuudessa tulee olemaan kannattanutta, olla toteuttanut Hänen tehtävänsä kaikissa olosuhteissa, niin kuin Paavali on sen tehnyt: „Paavali, Jumalan palvelija ja Jeesuksen Kristuksen apostoli Jumalan valittujen uskoa ja sen totuuden tuntemista varten, joka on jumalisuuden mukainen...” (Tiit. 1:1-3).

Erityisen tärkeä oli minulle kokemus tammikuussa 1981, kun minut otettiin irti ruumiistani, olen nähnyt ja kokenut ylöstempaamisen. Sain katsella valkoisiin puettua joukkoa: kaikki olivat nuoria (Job 33:25). Samoin näin uuden Jerusalemin laskeutuvan alas, jota vastaan morsian temmattiin. Lopulta on häpeällinen tie, jota meidän täytyy yhdessä kulkea, täyttävä jumalallisen tarkoituksen ja on palvellut täydelliseksi kirkastukseksi ja erottamiseksi. „Monet puhdistetaan, kirkastetaan ja koetellaan, mutta jumalattomat pysyvät jumalattomina, eikä yksikään jumalaton ymmärrä tätä, mutta taidolliset ymmärtävät.” (Dan. 12:10). Olemme viimeisellä tieosuudella.

Kaikki veljet ja sisaret asetetaan valinnan eteen, haluavatko he kuulua

harhaanjohdettuun seurakuntaan vain ennalleenasetettuun morsiameen. Jokainen päättäköön itse ja tunnistakoon, mihin kirjoitukset hänet asettaa paikoilleen. Jokainen on oman päätöksensä kanssa ilmestyvä Herran eteen. Kuka on uskova Jumalaa ja asettuva Hänen puolelleen?

Lopuksi haluaisin kiittää teitä, veljeni ja sisareni, päivittäisistä rukouksistanne. Kiitokseni koskee myös kaikkia niitä, jotka kotimaassa sekä ulkomailla toimivat jollain tavalla lähetystyössä. Samoin kiitän kaikkia veljiä ja sisaria, jotka antavat kymmenyksensä ja lahjansa viljavarastoon, mistä ruoka jaetaan (Mal. 3), ja siten uskollisesti tukevat Jumalan työtä. Veljille, jotka julistavat Sanaa eri kielillä eri maissa, haluaisin antaa rohkeutta 1.Kor. 15:58:n sanoin: „*Sentähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän vaivannäköenne ei ole turha Herrassa.*”

Jumalan tehtävässä toimien

Bt. Frank

„Ja henki ja morsian sanovat: ‘Tule!’, ja joka sen kuulee, sanokoon: ‘Tule!’... ‘Minä tulen pian!’ ‘Amen, tule pian, Herra Jeesus!’

Kansainvälinen veljeskonferenssi huhtikuussa 1976, johon osallistui saarnaajia 33 maasta.

Silmäyksellä menneisiin 50 vuoteen meillä on paljon muistoja kokouksista koko maailmassa. Vuoteen 1979 mennessä olin matkustanut 86 maahan, sittemmin niitä on 140. Saatana halusi estää täydestä luvusta puuttuvien uloskutsumisen, kuitenkin Jumala ei ole Kristuksessa voittanut vain Golgatalla, vaan on myös nyt voittanut kaikki pimeyden vallat.

Jokaisessa maassa ihmiset virtaavat yhteen kuulemaan Jumalan Sanaa. Se täyttyy kirjaimellisesti, että Jumala on lähettänyt Hänen Sanansa kuulemisen nälän, ja myös, että hengellistä ruokaa jaetaan oikeaan aikaan. Samoin käy täytäntöön, mitä Herra minulle ilmoitti silloin 28. joulukuuta: „Palvelijani, kokoa minulle kansani, kaikki, jotka ovat tehneet liiton minun kanssani uhreja uhrauten!” (Ps. 50:5).

Kaikki, jotka ovat liitetyt mukaan uuteen liittoon, kokoontuvat eri paikkakunnilla kaikissa maissa. Kun täällä lähetyskeskuksessa tuli seitsemänkymmentäluvulla 400 ihmistä yhteen, tulee heitä nyt usein yli 800. Jumala toimii yhä suunnitelmassaan ja kaikki on Hänen hallinnassaan. Amen.

+++++

Kokous Krefeldissa marraskuussa 2008

Kokous Heilbronnissa pääsiäislauantaina 1975

Kokous Zürichissä pääsiäissunnuntaina 1975

Vuodesta 1966 lähtien antoivat veljet ja sisaret kastaa itsensä Herran Jeesuksen Kristuksen Nimeen.

Kokous Belémmissä, Brasiliassa, lokakuussa 2007

Kokous Limassa, Perussa, lokakuussa 2007

Kokous Manilassa, Filippiineillä, syyskuussa 2008

Näin olemme tavoitettavissa:

Missions-Zentrum

Postfach 100707

D-47707 Krefeld

Telefon: 02151/545151

Fax: 02151/951293

E-Mail: volksmission@gmx.de tai E.Frank@freie-volksmission.de

Homepage: <http://www.freie-volksmission.de>